Dijous 5 durant l'any

Text de l'Evangeli (*Mc* 7,24-30): En aquell temps, Jesús aixecant-se d'allí, se n'anà als confins de Tir i Sidó. I entrant en una casa, no volia que ningú ho sabés, però no pogué passar inadvertit; sinó que tot seguit, havent-ne sentit parlar una dona, la filla de la qual tenia un esperit immund, vingué i es prostrà als seus peus. I era una dona grega, sirofenícia de llinatge. I el pregava que llancés el dimoni de la seva filla. Però li deia: «Deixa que primer se saciïn els fills, que no està bé prendre el pa dels fills i tirar-lo als cadells». I ella respongué, dient-li: «Senyor, també els cadells sota la taula mengen de les engrunes dels nens». I li digué: «Per aquesta paraula, ves-te'n, que ha sortit el dimoni de la teva filla». I havent anat a casa seva, trobà la noia ajaguda sobre el llit, i que el dimoni havia sortit.

© Albada Editorial / evangeli.net

«Vingué i es prostrà als seus peus. I el pregava que llancés el dimoni de la seva filla»

Mn. Enric CASES i Martín
(Barcelona, Espanya)

Avui se'ns mostra la fe d'una dona que no pertanyia al poble elegit, però que tenia la confiança en què Jesús podia guarir la seva filla. En efecte, aquella mare «era una dona grega, sirofenícia de llinatge. I el pregava que llancés el dimoni de la seva filla» (Mc 7,26). El dolor i l'amor la porten a demanar amb insistència, sense tenir en compte menyspreances, ni retards, ni indignitat. I aconsegueix el que demana, ja que «havent anat a casa seva, trobà la noia ajaguda sobre el llit, i que el dimoni havia sortit» (Mc 7,30).

Sant Agustí deia que molts no aconsegueixen allò que demanen perquè «aut mali, aut male, aut mala». O són dolents i el primer que haurien de demanar és que esdevinguessin bons; o demanen amb dolenteria, sense insistència, en lloc de fer-ho amb paciència, amb humilitat, amb fe i per amor; o demanen dolenteries que si es rebessin farien mal a l'ànima o al cos o als altres. Cal maldar, doncs, per a demanar bé. La dona sirofenícia és una bona mare; demana una cosa bona («pregava a Jesús que tragués de la seva filla el dimoni») i demana bé («vingué a prosternar-se als seus peus»).

El Senyor ens mou a usar perseverantment l'oració de petició. Certament, existeixen altres tipus de pregària —l'adoració, l'expiació, l'oració d'agraïment—, però Jesús insisteix en què nosaltres freqüentem molt l'oració de petició.

¿Per què? Molts podrien ser els motius: perquè necessitem l'ajut de Déu per assolir el nostre fi; perquè expressa esperança i amor; perquè és un clamor de fe. Però existeix un motiu que potser sigui poc tingut en compte: Déu vol que les coses siguin una mica com nosaltres volem. D'aquesta manera, la nostra petició —que és un acte lliure— unida a la llibertat omnipotent de Déu, fa el món com Déu vol i una mica com nosaltres volem. És meravellós el poder de l'oració!

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «Quan la nostra pregària no és escoltada és perquè demanem malament, amb poca fe o sense perseverança, o amb poca humilitat» (Sant Agustí)

- «Jesús lloa la dona siro-fenícia que insistentment li demana la guarició de la seva filla. Insistència que és certament molt esgotadora, però aquesta és una actitud de la pregària. Santa Teresa parla de l'oració com d'una negociació amb el Senyor» (Francesc)

- «Igual que Jesús prega el Pare i dóna gràcies abans de rebre'n els dons, ens ensenya aquesta audàcia filial: 'Tot el que demaneu en la pregària, creieu que ja ho heu rebut' (Mc 11,24). Fins a aquest punt és gran la força de la pregària, 'tot és possible a aquell qui creu' (Mc 9,23), amb una fe 'que no vacil·la' (Mt 21,22) (...)» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 2.610)